

NEW
DEA

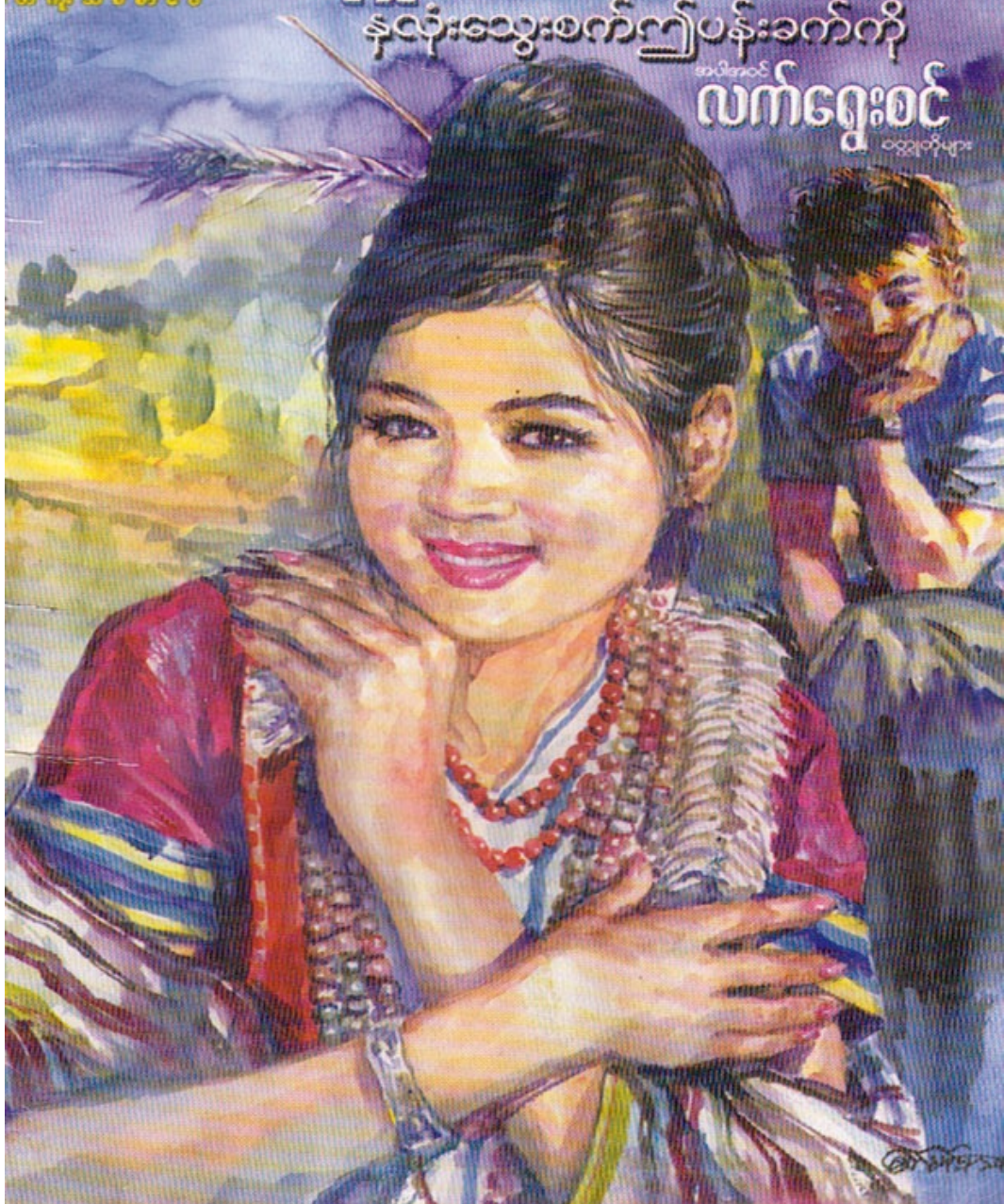
မိ ကမ္ဘာ သစ် စာပေ

ကိုနှိုင်း (ချင်းစောင်)

နုလုံးသွေးစက်ဤပန်းခက်ကို

အပါအဝင်
လက်ရွေးစင်

ဝတ္ထုတိုများ



စာရေးသူ၏ ပန်ကြားလွှာ

စာရေးသူ၏ ဇာတိလှလောင်းပန်ရွာကလေးသည်

ဝိတိုရိယတောင်(နတ်မတောင်)ထိပ်နှင့် ကန်ပက်လက်မြို့အကြားရှိ
တောနက်ရွာငယ်ကလေးဖြစ်ပါသည်။ ထိုဒေသတစ်ဝိုက် ကိုလိုနီခေတ်
တစ်လေဆက် စာသင်ကျောင်းမရှိခဲ့သဖြင့် အရေးအဖတ် တတ်မြောက်သူ မရှိခဲ့ပါ။
နိုင်ငံတော် လွတ်လပ်ရေးရရှိပြီး ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကျော်ကာလအကြာ
လှလောင်းပန်ရွာနှင့်တောင်တက် တစ်နေ့ခရီးအကွာတုံကြီး(ခိတော်)ရွာ၌
အစိုးရမူလတန်းကျောင်း ဖွင့်လှစ်လာခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူ သည် ထိုကျောင်း၏
ပထမဦးဆုံး စာသင်ကျောင်းသား ဖြစ်လာခဲ့ပါ၏ ။ လက်ဦးဆရာများမှာလည်း
ချင်းတိုင်းရင်းသားများပင်ဖြစ်ရာ၊ မြန်မာစာကို ချင်းတိုင်းရင်းဘာသာစကားဖြင့်
စတင်သင်ကြားကြရ ပါသည်။ မူလတန်းကျောင်းသားဘဝ၌
မြန်မာစာအရေးအဖတ်ကို တတ်မြောက်ခဲ့ကြပြီဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သော်လည်း
မြန်မာစကားအပြောကိုကား အနည်းအကျဉ်းမျှပင် ပြောဆိုနိုင်ခြင်းမရှိကြပါ။

မူလတန်းပြီးဆုံး၍ ကန်ပက်လက်မြို့အလယ်တန်းကျောင်းသို့
တက်ရောက်ရသောအခါ နယ်စုံမှ လူစုံဖြစ်လာခြင်း၊ ဆရာသမားများမှာလည်း
ပြည်မမှလာခဲ့ကြသူများဖြစ်၍ ချင်းတိုင်းရင်း
သားစကားနားလည်တတ်ကျွမ်းမှုမရှိခြင်းတို့ကြောင့်
ဆက်သွယ်ရေးအခက်အခဲများစွာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ ပါသည်။ စာသင်ခုံတစ်ခုတည်း၌
အနီးကပ်ထိုင် အချင်းချင်းကိုပင် စက္ကူစာရွက်ပေါ်၌ စာတိုရေး၍
ဆက်သွယ်ရသည်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ စာတိုရေး၍ ဆက်သွယ်ခဲ့ရခြင်းသည်ပင်

စာရေးသူအား စာ ရေးသားလိုသည့် သန္ဓေတည်စေခဲ့ပါသည်။

အလယ်တန်းအဆင့်ပြီးဆုံးချိန်၌ မူ မြန်မာစကားပြောကို မရေလည်လှသော်လည်း အဖြစ်မျှ တော့ ပြောဆိုနိုင်ခဲ့ပြီဟု ဆိုရပါမည်။ မြန်မာစာ၊ မြန်မာစကားကား ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်းလှသည်ဖြစ်၍ ထိုအဖြစ်မျှလောက် ပြောဆိုနိုင်သည့်အဆင့်က ပို၍ မတက်ခဲ့ပါ။ အထက်တန်းဆင့်ကျောင်းသားဖြစ် လာသောအခါ ဝါသနာပါရာ စာတိုစာရေးသားခြင်းကိုကား စတင်ခဲ့ပါ၏ ။ စာရေးသူ ပထမဦးဆုံး ရေးသားသော “အလှပန်းတစ်ပွင့်” ဝတ္ထုကို ၁၉၇၆ လုပ်သားဂျာနယ် ဒီဇင်ဘာလထုတ်၌ ဖော်ပြ ခြင်းခံခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက်ပိုင်းကား ဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် ဒေသအသီးသီး၌ ကျင်လည်နေခဲ့ရာ နှလုံး သားအာဟာရ ဝါသနာပါရာစာများ ရေးသားနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ ပထမဦးဆုံးဝတ္ထု ဖော်ပြခံရသည့် ကာလမှ နှစ်(၃၀) အကြာရောက်ရှိလာချိန်တွင် မဂ္ဂဇင်းများ၌ ဝန်ထမ်းဘဝ ကျရာဒေသများကို ပြန်လည်ဂုဏ်ပြုလိုသဖြင့် ဝတ္ထုတိုများရေးသားခဲ့ရာ “နှလုံးသွေးစက် ဤပန်းခက်ကို” နှင့် အခြား ဝတ္ထုတိုများအမည်ဖြင့် ပြန်လည်စုစည်းထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မြန်မာစကား အပြောကိုမျှလျှင် ရေ လည်စွာ ပြောဆိုနိုင်ခြင်းမရှိလှသည့် တောင်ပေါ်တောတွင်းသားတစ်ဦး၏ မြန်မာစာအရေးအသား ချွတ်ယွင်းအားနည်းချက်များ တွေ့ရှိပါက အခွင့်လွှတ်ကြစေလို။

ကိုနိုင်(ချင်းတောင်)

*



မြို့သစ်သူတို့စကား

“ဖန်နေဝန်းသို့ညီ”...ထွန်းလင်းပြောင်ပေသည်

ဒါတို့တိုင်းတို့ပြည်..တို့ကာကွယ်မည်... ဘယ်ညာ...ဘယ်ညာ”

ဖောင်ကြီးဗဟိုဝန်ထမ်းတက္ကသိုလ် စစ်ရေးပြကွင်း အမှတ်(၅)၏ အထက် တွင်
အမျိုးသားစစ်ဗျူဟာကွင်းရှိသည်။ ထိုကွင်းနှင့် တောင်ကုန်းမြင့်ငယ်ခြားသည့်
အမျိုးသမီးစစ် ဗျူဟာကွင်းမှ လှံစွပ်ထိုးတိုက်ပွဲလေ့ကျင့်ခန်းပြီးဆုံး၍
စစ်ချီသံတက်ကြွစွာဖြင့် ပြန်လည် ဖြတ်သန်း ချီတက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ကိုစိုး၊ အမျိုးသမီးတပ်ခွဲက ဗျူဟာတောင်ပြီးသွားပြီ၊

အမျိုးသားတပ်ခွဲက တပ်စု(၃) ကျားထိုးတုံးရှိသေး”

“ဟေ့လူ တောင်ပိုင်းလေးခေါင်းထောင်မထားနဲ့ဦး၊

ပစ်ထောက်မှောက်အနေအထားနေဦး၊ အမျိုးသမီးတပ်ခွဲလှည့်ကြည့်မှုနဲ့
ဗျူဟာနှစ်ကြော့ပြန် ပြန်ဆွဲနေရဦးမယ် အမျိုးသမီးဦးရေက အမျိုး သားဦးရေ
လေးပုံတစ်ပုံတောင်မရှိတာ သူတို့ စောစောပြီးမှာပေါ့”

“အေးပါဟ စစ်သင်တန်းတစ်လျှောက်မှာ ဗျူဟာဆင်းရတာ

အပင်ပန်းဆုံးဗျာ၊ ခင်ဗျား ခေါင်းထောင်ကြည့်ဆိုရင်တောင်

ခေါင်းမထောင်တော့ဘူးဗျို့၊ ဒါနဲ့ ခုနက ဘယ်ညာအော်ပြီး အမျိုး သမီးတပ်ခွဲကို
ဦးဆောင်သွားတဲ့ တပ်ခွဲမှူးက ဒီလောက်ရှားပါးလှတဲ့ ရုပ်ရည်ခန္ဓာလေးနဲ့ ဒီလောက်
ပင်ပန်းတဲ့သင်တန်းကို လာတက်နေရသေးတယ်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်စားရင် အေးဆေးပဲ”

“ဟဲ့ တောင်ပိုင်လေး၊ အဲဒါ မြို့သစ်သူကွဲ့ ငါနဲ့ ဆွေရိပ်မျိုးရိပ်မကင်းဘူး။

ငါက ဝန်ထမ်းလုပ် သက်နဲ့ ရွေးချယ်ခံရလို့ သင်တန်းပါလာတာ သူ
ဘွဲ့ရရွေးချယ်ခံတန်းက ပါလာတာ။ တို့ထက်တော့ ငယ်တာပေါ့ကွာ”

“မကွေးကောလိပ်မှာ နှစ်နှစ်လုံးလုံး ငါတက်လာတာပဲ၊ ငါတို့အညာမှာ

ဒီလောက် အချော အလှ ငါ မမြင်ဖူးပါဘူးကွာ”

“သူက မြို့သစ်သူလေ။ အင်မတန်မွှေးကြိုင်လှပ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ပန်းတွေက တောတောင်မှာ ပဲရှိတယ်။ ဒီလို တကယ့်အချောအလှလေးတွေကလည်း တောမြို့တောရွာတွေမှာ ရှိတတ်ပါတယ် တောင်ပိုင်လေးရ”

သင်တန်းတပ်ခွဲတစ်ခုလုံး မိမိကို တောင်ပိုင်လေးဟုသာ ခေါ်ကြသည်။ မကွေးကောလိပ် တက်ကြစဉ်က အတန်းတူ ဘာသာရပ်တူမောင်မောင်စိုးက ချင်းတောင်သို့ အလည်အပတ်ရောက် ရှိခဲ့စဉ် မိမိကို ဒေသထုံးစမလှေအရ တောင်ပိုင်လေးဟုသာ ခေါ်ကြသည်ကို သိရှိခဲ့၍ သူကစခေါ်ရာ မှ ထိုအမည်တွင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုမောင်စိုးတို့ မြို့သစ်သူ ဟုတ်လား၊ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ခင်လေးရီတဲ့ ငါနဲ့ ဆွေမျိုးမကင်းဘူး။ တပ်ပြင်ထွက်တဲ့နေ့ ငါမိတ်ဆက်ပေးပါမယ်။ မင်း လည်း တောင်ပေါ်သားတစ်ဖြစ်လဲ အညာသားဖြစ်နေမှပဲ တို့အညာသူ အညာသားအရိုးခံရယ်ကွ။ အထာမကိုင်တတ်ပါဘူး”

စကားပြောနေကြစဉ် စစ်ခရာရှည်သံနှင့်အတူ စစ်မိန့်သံ ထွက်လာသည်။

“အားလုံး တန်းစီ”

*

သူငယ်ချင်း ကိုမောင်မောင်စိုး မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် မြို့သစ်မြို့သူ အချောအလှ မခင် လေးရီနှင့်သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ရသည်။ သိကျွမ်းကြသည်နှင့် ငယ်ပေါင်းများကဲ့သို့ ရင်းနှီးသွားခဲ့ကြပါ၏ ။ ခဏတာဆုံတွေ့မှုများလည်း ရှိတတ်လာပါ၏ ။ အချိန်တွေလည်ပတ်၍ သင်တန်းဆင်းရက်နီးခဲ့ပြီ။ ဖေဖော်ဝါရီ(၁၂)ရက် ပြည်ထောင်စုနေ့အခမ်းအနားကို တပ်ခွဲအားလုံးစုပေါင်းကျင်းပမည်။ ချင်း တိုင်းရင်းသားရိုးရာအကကို တင်ဆက်ပေးရန် တပ်ခွဲရုံးက တာဝန်ပေးထားသည်။ ကျွန်တော်လည်း ချင်းဝါးညှပ်အကနှင့် မင်္ဂလာဆောင်အကဖြင့် ကပြရန် စီစဉ်သည်။ အကအဖွဲ့ကို မခင်လေးရီနှင့် အဖွဲ့က ကူညီအားဖြည့်ပေးခဲ့သည်။

မခင်လေးရီနှင့်လည်း အခါအားလျော်စွာတွေ့ဆုံခွင့်လမ်းစသည် လွယ်လင့်တကူ ပွင့်လင်း သွားခဲ့၏ ။ ကပွဲပြီးဆုံးသော် ချင်းရိုးရာဝတ်စုံတစ်စုံကို မခင်လေးရီသို့ လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဝတ်စုံနှင့်အတူ နှလုံးသားတစ်စုံကို အပြီးအပိုင် ပေးအပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

*

(၃)

လာမည့်သောကြာနေ့တွင် သင်တန်းဆင်းမည်ဖြစ်၍ ယခုသောကြာပတ် လူကုန်တပ်ပြင် ထွက်၍ ဌာနပြန်ခရီးသွားရောက်စီစဉ်ကြသည်။ ကိုမောင်စိုး၊ ခင်လေးရီနှင့် မကွေးအထိ ခရီးစဉ်တူ နေကြသဖြင့် အတူထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“လေးရီနဲ့တောင်ပိုင်လေး သိမ်ကြီးဈေးစီရုံအောက် အနော်ရထာလမ်းဘက်မှာ ခဏထိုင် စောင့်နေကြ ကုန်ဈေးတန်းမှာ

ကားလက်မှတ်သွားဖြတ်လိုက်မယ်”

“ကိုမောင်စိုးက မျက်ရိပ်ပြောဆိုမှာကြားပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။
ဆိုလိုရင်းကို သဘော ပေါက်ပါသည်။ စကားမစမရှာတတ်ခဲ့ပါ။
ကြုံသလိုပြောလိုက်ရသည်။

“မခင်လေးရီရေ ကျွန်တော်က ချင်းပြည်နယ်
တာဝန်ပြန်ကျတယ်ဆိုပေမယ့် ကန်ပက်လက် နဲ့ ပြည်နယ်ရုံး၊ ဟားခါးမြို့နဲ့က
ဒီရန်ကုန်ပဲ ပြန်ပတ်လာရတာ ။ အခု ကိုစိုးနဲ့မြို့သစ်လှည့်ဝင်တာ မခင်လေးရီနဲ့
စကားပြောချင်တာလဲ ပါပါတယ်”

“အမလေး ကိုမင်းထင်နိုင်ရဲ့ အကတိုက်ကတည်းက
နေ့တိုင်းတွေ့နေကြတာပဲ ဘာစကား များ အထူးအဆန်းရှိလို့လဲ”

“ဒီလိုပါ မခင်လေးရီ အခု ကျွန်တော် ချင်းပြည်နယ်ရုံးသတင်းပို့ပြီးမှ
ဘယ်မြို့တာဝန်ကျ တယ်ဆိုတာ အော်ဒါထွက်မယ်လေ”

“ရှင်ပြေမယ့်စကားက ရှင့်အော်ဒါအကြောင်းပေါ့”
ကျွန်တော်ပြောချင်သောစကားများ မ ပြောလိုက်ရဘဲ ပြန်လည်စကားပြောဆိုရန်
မအူမလည် ယောင်ဝါးဝါးဖြစ်နေစဉ် ကိုမောင်စိုး ရောက် လာသည်။

“ရှေ့ လေးရီနဲ့တောင်ပိုင်လေးနဲ့က တစ်ခု၊ ကိုယ်နဲ့ရှေ့နောက်
တစ်ခုကျော်ပဲ”

ကိုမောင်မောင်စိုးဆီက ကားလက်မှတ်ကို လှမ်းယူပြီး မခင်လေးရီထံ
ပြန်ကမ်းလိုက်သည်။

“မခင်လေးရီ ကားလက်မှတ်ယူထားပါ။ သောကြာနေ့ ကားဂိတ်မှာ
ပြန်ဆိုကြတာပေါ့”ပြော ပြီး လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့်
သင်တန်းဆင်းရက်ရောက်ခဲ့ပြီ။

သင်တန်းပြီးဆုံးသည့်ရက်တွင် ချင်းပြည်နယ်ဒေသဥက္ကဋ္ဌကြီး၏ ကားကြိုဝင်ခေါ်ခွဲသဖြင့် ရန်ကုန်မှ မကွေးအထိ မခင်လေးရီနှင့် (၂)ယောက်တစ်ခုံစီးရန် အခွင့်အရေးလက်လွှတ်ခဲ့ရသည်။

နှစ်ယောက်တွဲခုံတွင် တစ်ယောက်တည်းစီးနင်းလိုက်ပါသွားမည့် မခင်လေးရီကို မြင်ယောင် ရင်း မာဒေါဂျစ်ကားဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ဟားခါးမြို့နယ်ရုံးနှင့် တာဝန်ချထားခံခဲ့ရပြီး ကိုမောင် မောင်စိုးမှာ ဇာတိမြို့သစ်မြို့နယ်ရုံးနှင့် မခင်လေးရီမှာ မကွေးတိုင်းရုံးတွင် တာဝန်ကျကြောင်းသိရ သည်။ ဝန်ထမ်းဘဝ ရတတ်သမျှသော အားလပ်ချိန်များတွင် မခင်လေးရီကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် သတိရနေမြဲဖြစ်သော်လည်း စာရှည်တစ်စောင်သာ ရေးဖြစ်ခဲ့ပါ၏ ။

*

(၄)

ဟားခါးမြို့၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်တစ်ပတ်လည်ခွဲပြီး ရုံးတာဝန်ဖြင့် ရန်ကုန် မြို့သို့ စေလွှတ်ရောက်ရှိသည်။ ကုန်ဈေးတန်းလမ်းကားမှတ်တိုင်အရောက်တွင် ကားပေါ်မှ ရုတ် တရက် ခုန်ဆင်းလိုက်ရ၏ ။

“ဪ...ဤနေရာကား ချစ်သောခင်လေးရီနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခဲ့ရာ နေရာပါတကား။ ချစ်သူကို ချစ်စကားဆိုရန် နတ်ဆိုးနှောင့်ယှက်၍ နှုတ်အာဆွံ့အခဲ့လေသလား”သတိရသည်နှင့် ကုန်ဈေးတန်းလမ်း အောက်ဘလောက်သို့ အပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ဂိတ်မှူးထံမှ မကွေးလက်မှတ်

ဆွဲယူလိုက်ပါလာခဲ့သည်။

ရန်ကုန်မှ ညနေ (၆)နာရီထွက်သောကားသည် မကွေးမြို့သို့ နောက်တစ်နေ့ နေ့မြင့်မှ ဝင် သည်။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် မကွေးတိုင်းရုံးသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်ခဲ့သည်။

“မခင်လေးရီ”

“ဟယ် ကိုမင်းထင်နိုင်ပါလား၊ ကန်ပက်လက်ကို အပြန်လား၊ ရန်ကုန်ကိုအဆင်းလား”

“ရန်ကုန်မှာ စတေရှင်နရီဝယ်ဖို့ဆင်းလာရင်း မခင်လေးရီကိုသတိရလို့ မကွေးကိုတက် လာခဲ့တာ”

“အလဲ့ ထူးဆန်းပါလား၊ လာ ရုံးဝင်းရှေ့ပန်းခြံထောင့်က ရွှေလရောင်ကဖီးသွားရအောင်” ဆိုင်ထဲဝင်သွားကြချိန် လူသူရှင်းလျက်ရှိသည်။

“ကျွန်တော် ဟားခါးမှာရှိနေတုန်း လေးရီကို အချိန်နဲ့အမျှ သတိရနေတယ် သိလား” မခင် လေးရီ၏ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးက မချို့မချည်။

“ဪ...ဟုတ်လား။ ကွယ်ရင်မေ့ တွေ့သေအောင်လွမ်းဆိုတာ ဟိုတုန်းကစာဆိုလို့ပဲ ကျွန်မထင်ခဲ့တာ အခုတော့ လက်တွေ့ပါပဲလား ကိုမင်းထင်နိုင်ရယ်”

“ဒီလိုတော့ မထင်ပါနဲ့ လေးရီရယ်၊ တယ်လီဖုန်းကောက်ဆက်လို့ရတဲ့အရပ်မျိုးသာဆိုရင် ကျွန်တော် လေးရီဆီ တစ်နေ့အခါတစ်ရာလောက် ဖုန်းဆက်မိမလားပဲ”

“ဟင်းဟင်း..ဒါကတော့ ရှင်က ခက်တဲ့ဖက်က လှည့်ပြောတာကိုး၊ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ရုံးဖွင့်တဲ့မြို့ရွာတိုင်းမှာ စာတိုက်နဲ့စာထည့်လို့ ရပါတယ်ရှင် ရှင်ဆီ က ခရီးသွားဆောင်းပါးကလွဲလို့

စာလေးတစ်စောင်တောင် ကျွန်မ မရဖူးပါဘူး”

“လေးရီရယ်၊ ကျွန်တော့်တောင်ပေါ်သားနာမည်ရှည်ကြီးခေါ်ရတာ မောပါတယ်။ ပြီးတော့ စိမ်းနေတဲ့သူတွေလိုလည်း ခံစားရတယ် အရင်လို ကိုနိုင်လို့ပဲ ခေါ်ပါဟာ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း ရှင်က ဒီလိုခေါ်တာ သဘောကျတယ်ပေါ့” လေးရီ၏ ညှင်းညှံစွာရယ် မောပုံက သရော်တော်တော်ရှိသည်ထင်မိ၏ ။ ကျွန်တော့်စကားကိုလည်း အလေးမူဟန်မရှိပါ။ လက်မှနာရီကိုသာ ငေးစိုက်ငုံ့ကြည့်လျက်ရှိသည်။ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြရန် အားမန်ချီ၍ စလိုက်ပါ သည်။

“လေးရီ သိလား၊ ကိုယ်လေ လေးရီကို ဘယ်လောက်သတိရတမ်းတနေတယ်ဆိုတာ လေးရီဆီကို ကိုယ်တိုင်လာပြောပြရင်းနဲ့ လေးရီဆီက ခိုင်မာတဲ့အဖြေကိုလည်း ယူသွားချင်တဲ့ ဆန္ဒ ပြင်းပြလွန်းလို့ မကွေးကို အားချင်းတက်ခဲ့တာပါ ကျွန်တော်တောင်းတဲ့....”

ကျွန်တော်စကားမဆုံးလိုက်ရ၊ လေးရီ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကျန်ကို သွန်လိုက်ပြီး အသံစူးစူး ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“နေစမ်းပါဦး ကိုနိုင်ရဲ့၊ ရှင်က တောင်ပိုင်းမျိုးရိုးပီပီ အစစအရာရာ တောင်ပိုင်းအတွေးအ ခေါ်နဲ့ မတွေးခေါ်စမ်းပါနဲ့ ရှင်ပြောလိုက်တာနဲ့ ကျွန်မ အားလုံးယုံလိုက်ရရောလား။ ဒီလောက်နေလို့ စာလေးတစ်စောင်တောင် ရေးဖော်မရတဲ့ ကွယ်ရင်မေ့ တွေ့ရင်ချွဲတတ်တဲ့ ရှင်လိုလူစား ကျွန်မ မုန်းတယ်ရှင် ကြားတယ်နော်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မုန်းတယ်၊ အစည်းအဝေးဝင်ဖို့ နောက်ကျနေပြီ ကျွန်မ သွားပြီ”

ခင်လေးရီ ဆတ်ခနဲပြေးထွက်သွားတော့ ရွှေလရောင်ဆိုင်ထောင့်တစ်နေရာ၌ သတိလက် လွတ်

ငုတ်တုတန်ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အမှန်တော့ မခင်လေးရီပြောသကဲ့သို့ စာထည့်ရန် သတိမရခဲ့သည်မဟုတ်၊ ရာထူး၊ တာဝန်နှင့် အရွယ်အလျောက် စာဖြင့်ရေးသားချစ်ရေးဆိုရန် သင့်မသင့် ချီတိုချတုံဖြင့် များမြောင်လှစွာသော ရေးသားထားသည့်စာများကို မထည့်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကံတရားက မျက်နှာသာမပေး၍ အမှန်ရှင်းပြနိုင်ခွင့်ပင် မရရှိပါ။ ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက်ခြင်း များစွာကို တနင့်တပိုးသယ်ပိုးလျက် ရန်ကုန်ထွက်သည့် ကြုံရာကားဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ တောင်တွင်းကြီးမြို့အဝင် ကားစပါယ်ယာအော်သံထွက်လာ၏ ။ “ပျဉ်းမနားရထားဝင်တော့မယ် သံ လမ်းပိတ်ထားတယ်ဗျို့” ယာဉ်နောက်လိုက်၏ အော်သံကြောင့် ဖျတ်ခနဲသတိရလာသည်။ ပျဉ်းမ နားရထားဆိုလျှင် မြို့သစ်မြို့သို့ ခရီးဆက်ပေလိမ့်မည်။ မြို့သစ်ရထားဖြင့် သူငယ်ချင်းမောင်မောင် စိုးရှိရာသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့၏ ။ မြို့သစ်သို့ရထားဆိုက်သည်နှင့်နေ့လယ်စာစားသောက်ရန် ပြင်ဆင်နေ သော ကိုစိုးနှင့် အသင့်တွေ့ရသည်။

“ကိုစိုးရေ ရန်ကုန်ရောက်တုန်း မခင်လေးရီဆီလာတာ အမုန်းစကားနဲ့ပဲ နိဂုံးချုပ်သွားခဲ့ရပြီ”

“ဘယ်လိုပြောလွှတ်လိုက်လို့လဲ”

“ရှင်ကိုကျွန်မ မုန်းတယ်တဲ့”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ဒါ မြို့သစ်သူတို့စကားကွဲ့၊ မှတ်ထား မြို့သစ်သူတွေက အသည်းမာတယ်ကွ”

“ဒီလောက် နှလုံးလှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒီလောက်အမုန်းမြန်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင် ခဲ့ဘူးဟာ”

“မြို့သစ်သူတို့စကား မင်းနားမလည်လို့ပါကွာ၊ မြို့သစ်သူတွေက မုန်းရင် လက်ဖက်ရည် ခေါ်တိုက်ပြီး ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် အားနာပါးနာ လက်ခံစကားပြောမနေကြဘူးကွဲ့ မင်း အခု ငါ့ဆီလာတာ လေးရီသိရဲ့လား”

“ဘယ်သိပ္ပံမလဲ ငါက ကိုယ့်ကိုကိုယ် အနိုင်နိုင်ကျားကန်ပြီး

ကြုံရာကားနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်လှည့် ခဲ့တာကွ တောင်တွင်းကြီးရောက်မှ
မင်းကိုသတိရတာ နဲ့ လှည့်ဝင်ခဲ့တာ”

“ကဲ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူဦး၊ ငါ ရုံးပြန်တက်ရင်း လေးရီဆို
ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ငါ ဒီကိုရောက်နေတာ မပြောလိုက်နဲ့ဦး သူ့ခမျာ ဒေါသပုန်နေဦးမယ်”
ကိုမောင်မောင်စိုး ရုံး ခန်းထဲဝင်သွားသည်။ ရုံးအနီးရှိ နှစ်ပေါင်းမည်မျှ
ကြာမြင့်ပြီမသိနိုင်သော ဧရာမမန်းကျည်းပင်အို ကြီးခြေရင်းခုံတန်းပေါ်မှ
ရှုမျှော်မဆုံးသည့် ဝါတာတာတမာတောတန်းဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်မိ သည်။
တမာတောသူ မခင်လေးရီလည်း မိမိအပေါ် တမာလိုခါးခဲ့လေပြီ။ ကိုယ်စိတ်နှလုံး
ပင်ပန်း နွမ်းနယ်စွာဖြင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့လေတော့သည်။

“ဟေ့လူ တောင်ပိုင်းလေး၊ ထထ အချိန်လည်းနည်းနေပြီ
ရေမြန်မြန်လောင်းချိုးလိုက် ဘူတာဆင်းရအောင်”

“လှုပ်နှိုးခေါ်သံကြောင့် ရုတ်တရက်လန့်နိုးမှ နာရီများစွာ
အိပ်ပျော်သွားခဲ့ကြောင်း သိရ တော့သည်။ ညနေရထားဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာမည်ဟု
ယူဆ၍ သတိပေးခြင်းဖြစ်တန်ရာ၏ ။

“ငါ ချက်ချင်းမပြန်သေးပါဘူးဟာ တစ်ရက်တစ်လေတော့
နေလို့ရပါသေးတယ်။ ဘူတာ ဆင်းဖို့ မလိုပါဘူးဟာ နေအေးတော့
လည်ပတ်ကြည့်သေးတာပေါ့”

“ဟေ့လူရ မင်းပြန်ဖို့ ဘူတာဆင်းမှာမဟုတ်ဘူး ဒီမှာ ငါပြောမယ်
နားထောင် မင်း ငါ့ဆီ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ခင်လေးရီကို ငါပြောပြလိုက်တယ် သူ
အရေးပေါ်အစည်းအဝေး ဝင်သွားရ တုန်း မင်းပျောက်သွားတာတဲ့ ညနေရထားအမီ
မြို့သစ်ကို ပြန်လိုက်လာခဲ့မယ် ဘယ်မှမသွားဘဲ စောင့်နေပါတဲ့ ကြားလားအခု

ရထားချိန်နီးနေပြီ”

“ဟာဗျာ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ရောက်နေတာ မပြောလိုက်ပါနဲ့ဆို
မြို့သစ်အထိ လိုက်လာပြီး ရန်တွေ့တော့မှာပဲ ရှင့်ကိုကျွန်မ မုန်းတယ်လို့
အသေအချာပြောထားတယ်ဟ”

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ ရှင့်ကို ကျွန်မမုန်းတယ်ဆိုတာ
မြို့သစ်သူတို့စကားပါဆိုနေမှပဲ ပြောင်းပြန်အမိ ပွယ်ကောက်လိုက်ပေါ့ကွာ ကဲ
ရထားဆိုက်ချိန်မီသွားကြိုကြစို့”

“ကိုမောင်မောင်စိုးနှင့် ကျွန်တော်သည်
သွက်လက်သောခြေလှမ်းများဖြင့် မြို့သစ်ဘူတာ ကို ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကိုနိုင်(ချင်းတောင်)

(ကသစ်ပန်းမဂ္ဂဇင်း-၂၀၀၆)

*